

Arrest

nr. 141 137 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 21 september 2012 te Melle in het huwelijk met een Marokkaanse vrouw die verblijfsgerechtigd is in België.

1.2. Op 8 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die als ingewilligd dient te worden beschouwd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 mei 2013 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene kwam op 20.07.2012 naar België met een geldig nationaal paspoort en een geldige inschrijving voor Spanje. Op 21.09.2012 huwt betrokkene te Melle met S.S., gevestigd in België. De gezinsherenigingsprocedure werd op 06.10.2012 opgestart.

Uit een fax van het gemeentebestuur van Melle dd. 22.04.2013 wordt vermeld dat er geen samenwoning meer is tussen betrokkene en zijn echtgenote.

In dit samenwoningverslag staat het volgende vermeld :de echtgenote zou bij haar moeder verblijven.

Betrokkene heeft geen idee of ze nog terugkomt. Ze zou sedert begin april 2013 vertrokken zijn. J.A. zei dat zijn vrouw het niet meer zag zitten; hij weet het zelf niet.

Volgens de gemeente meldde de echtgenote dat er geen samenwoning meer is, dat zij opnieuw is gaan wonen bij haar moeder en dat zij de echtscheidingsprocedure zou inzetten.

De gegevens van het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten. De echtgenote van betrokkene vroeg op datum van 24.04.2013 een adreswijziging aan naar de [...]. Betrokkene verblijft nog in de [...].

Wat betreft de bepalingen van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 20.07.2012, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden in Spanje niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 10 maanden in België. Betrokkene verbleef reeds voor een langere periode in Spanje, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in Spanje.

Betrokkenen zijn pas gehuwd in september 2012 en zijn nu reeds uit elkaar.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

In een exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te

leveren dat deze termijn niet werd overschreden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen als de beslissing tot intrekking van het verblijf en er een nauwe samenhang bestaat tussen deze beslissingen waarbij kan worden aangenomen dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van verblijf een invloed heeft op de uitkomst van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan evenwel niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de *“bijlagen bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“T.a.v. verzoeker werd op 07.05.2013 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

Uit de hoofding van het overgemaakte document zou dit een bijlage 14ter zijn.

Nu is verzoeker van oordeel dat een bijlage 14ter een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is.

Een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zou naar oordeel van verzoeker een bijlage 14quater zijn.

De modellen zijn vastgelegd in de bijlagen bij het koninklijk besluit van 08 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het is dan ook duidelijk dat het KB is geschonden doordat er verdraaiingen zijn aangebracht.

Een bijlage 14ter is niet hetzelfde als een bijlage 14quater en het kan niet dat een bijlage 14ter de hoofding heeft van een bijlage 14quater.

In die zin is het duidelijk dat de motivering niet correct is.”

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt aangegeven dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoeker niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die hij vervoegde. Hierbij wordt verduidelijkt dat uit informatie van de gemeente en het rijksregister blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon niet langer samenwonen en dat verzoekers echtgenote de echtscheidingsprocedure wenst in te

zetten. Verder wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat er gegevens in de zin van artikel 11, § 2, voorlaatste zin van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift ook op geen enkele wijze in welke mate bovenstaande motiveringen niet afdoende zouden zijn. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.2. Verzoeker betoogt dat er sprake is van een miskenning van de bijlagen bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), nu de bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht aan de hand van de bijlage 14ter daar waar dit volgens verzoeker overeenkomstig de bijlage 14quater had moeten gebeuren.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat nog niet blijkt dat het enkele gegeven dat beslissingen onder de vorm van een foutieve bijlage ter kennis worden gebracht volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van deze beslissingen. Aldus blijkt immers nog niet dat deze beslissingen zelf door enige onregelmatigheid of onwettigheid zijn aangetast. Zo kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat dit enkele gegeven reeds tot gevolg heeft dat de motivering van de hierin vervatte beslissing(en) incorrect zou zijn.

Daarnaast merkt de Raad ook op dat verzoekers betoog in geen geval kan worden aangenomen. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 26/4 van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14ter te overhandigen.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10bis, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14quater te overhandigen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote sinds 15 mei 2009 in het Rijk verblijft als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar vader. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoeker werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, en niet op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook dat verzoeker vroeg om een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. In deze situatie dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen volledig terecht en in overeenstemming met artikel 26/4 van het Vreemdelingenbesluit ter kennis werden gebracht conform het model van de bijlage 14ter. Verzoekers betoog kan dan ook in geen geval worden aangenomen.

3.1.2.3. Verzoeker voert tenslotte een schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, doch blijft volledig in gebreke toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen deze bepaling zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.1.2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 213 en 214 van het Burgerlijk Wetboek.

Hij stelt als volgt:

“Art. 213 Burgerlijk Wetboek bepaalt: [...]

Verder bepaald art. 214 B.W.: [...]

De beslissing is een duidelijke schending van bovenvermelde artikelen nu het aan verzoeker niet toelaat om verder samen te wonen met zijn echtgenote.

Daarenboven zijn ook de andere verplichtingen van art. 213 B.W. praktisch onmogelijk gemaakt door de bestreden beslissing.

Men laat verzoeker geen kans om een misschien maar tijdelijk probleem binnen het huwelijk op een normale manier op te lossen.

Er is geen echtscheiding.

Blijkbaar wenst de echtgenot een periode van bezinning teneinde te kunnen uitmaken hoe het verder moet met de relatie en het huwelijk.

De beslissing van verweerder is een beslissing waarbij blijkbaar olie op het vuur wordt gedaan en waarbij de misschien tijdelijke feitelijke scheiding verder wordt geduwd in de richting van een definitieve scheiding.

Het is niet aan verweerder om partij te kiezen en een geschil verder uit te vergroten. [...]"

3.2.2. Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek legt de verplichtingen tussen echtgenoten – waaronder de verplichting tot samenwoning – vast en artikel 214 van het Burgerlijk Wetboek betreft het vaststellen van de echtelijke verblijfsplaats.

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze het determinerende motief van de beslissing tot intrekking van verblijf dat niet langer sprake is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven tussen hem en zijn echtgenote betwist, laat staan weerlegt. Verzoeker stelt enkel dat thans nog geen sprake is van een effectieve echtscheiding en dat het “*misschien*” enkel maar een “*tijdelijke feitelijke scheiding*” betreft, doch toont aldus nog niet aan dat verweerder, onder verwijzing naar de door hem aangehaalde pertinente informatie, niet kon vaststellen dat niet langer blijkt dat er sprake is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven en vervolgens zijn verblijfsrecht niet kon beëindigen.

Nu verzoeker niet aantoont dat ten onrechte werd vastgesteld dat hijzelf en zijn echtgenote niet langer samenwonen – hij betwist zo niet dat zijn echtgenote een adreswijzing naar een andere woonplaats aanvraag – en zij niet langer een werkelijk huwelijksleven onderhouden, kan ook niet worden ingezien op welke wijze de artikelen 213 en 214 van het Burgerlijk Wetboek zouden zijn miskend door de in casu bestreden beslissingen. De oorzaak van het gebrek aan samenwoning en huwelijksleven betreft zo niet het nemen van de bestreden beslissingen. Deze beslissingen stellen enkel het gebrek aan samenwoning en werkelijk gezinsleven vast. Hoe dan ook wijst de Raad er ook op dat verzoeker zich niet zomaar kan beroepen op regels van het Burgerlijk Wetboek om te ontsnappen aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker ook nog niet aantoont dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst, zodat zij desgevallend hun huwelijksverplichtingen jegens elkaar kunnen nakomen in verzoekers herkomstland. Evenmin verhinderen de bestreden beslissingen verzoeker opnieuw een aanvraag voor een toelating tot verblijf als echtgenoot van de referentiepersoon te richten tot het bestuur, indien zij alsnog hun “*misschien maar tijdelijk probleem*” hebben opgelost en opnieuw voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De aangevoerde schending van de artikelen 213 en 214 van het Burgerlijk Wetboek kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS